

Dan is er nog de dorheid van den winter in „La Stradella” met de eenzame boom boven de huizen en de even eenzame vrouwenfiguur, die temidden der verlatenheid van muren en huizen de trappen van het nauwe straatje beklimt.

Voornaam zijn ook de groote landschappen met huizen en cypressen of bloesemende boomen tegen de glooiingen in het nog ijle licht van een nauwelijks ontloken lente. Maar ik kan niet alles noemen....

Met dit krachtige, zeer persoonlijke werk is Van Blaaderen, naar mijn oordeel, een onzer belangrijkste schilders geworden. Hij is niet blijven staan, waar zijn talent hem al vroeg had geplaatst. Het succes bij de massa heeft hij opgeofferd om verder te kunnen gaan. Talent alleen is niet genoeg en op inspiratie wachten alleen dilettanten. Hard werken is noodig en dat heeft hij gedaan. Wie werkt, leeft waarlijk en wie waarlijk leeft en dus blijdschap en lijden kent, die heeft alleen de levensvolheid, waaruit kunst kan worden geboren.

De levensgang van den schilder Van Blaaderen is een schoone steiging. De uiterlijke praal van ondiepe vreugde, waarvan zijn luministisch werk was vervuld, heeft hij achter zich gelaten. Van het bijzondere is hij gekomen tot het algemeene, van het geval tot de verbeelding. Wij kunnen nog veel van Van Blaaderen verwachten. Moge hij het geven!

